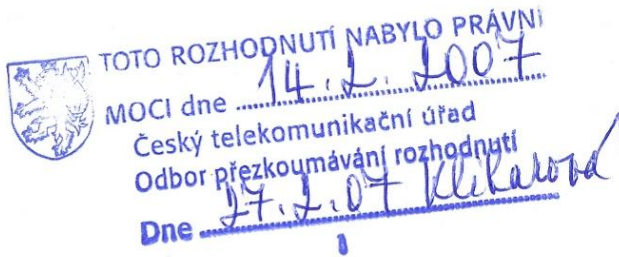

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 9. února 2007

Čj. 68 700/2006-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších právních předpisů, na základě rozkladu ze dne 20. 11. 2006 podaného společností **GTS NOVERA a.s.**, se sídlem Přemyslovská 43, Praha 3, IČ: 610 58 904, na základě plné moci zastoupené Mgr. Janem Huňkou, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. 26 003/2006-610 XI., ze dne 1. 11. 2006, o návrhu společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., IČ: 601 93 336, se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, do 30. 6. 2006 spol. ČESKÝ TELECOM, a.s., na základě pověření zastoupené Ing. Miroslavem Jiráskem, ve věci sporu o změně smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 5. 12. 2003 mezi společností GTS NOVERA a.s. a Telefónica O2 Czech Republic, a.s., na návrh rozkladové komise Rady ustavené podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu vydává, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu I. stupně ruší a řízení se zastavuje.
- II. Nárok na náhradu nákladů řízení se ani jednomu z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 21. 1. 2006 obdržel předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) od společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (dále jen „navrhovatel“), návrh na zahájení správního řízení ve věci sporu o změně uzavřené smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 5. 12. 2003 – platební podmínky pro objednávku PROVIDE, mezi navrhovatelem a společností GTS NOVERA a.s. (dále jen „odpůrce“).

Ve svém návrhu navrhovatel blíže specifikoval předmět svého sporu s odpůrcem a uvedl, že požaduje vypuštění bodu 2.8 přílohy 12 platné smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 5. 12. 2003, což odpůrce odmítá. Navrhovatel dále shrnul průběh jednání a řešení sporu mezi účastníky řízení.

Navrhovatel uvádí, že v době uzavření smlouvy se účastníci řízení dohodli na jednorázových cenách objednávky PROVIDE a následně pak do smlouvy včlenili i způsob jejich placení (Příloha 12, bod 2.8). Uvedeným způsobem placení vyšel navrhovatel vstříc odpůrci a umožnil mu tím rozprostřít vyšší jednorázové platby do delšího časového období. V současné době mají účastníci řízení dohodnuté předmětné ceny na podstatně nižší úrovni než je 50 % ceny, pro kterou byl dohodnutý způsob placení určen, tím původní záměr ztrácí svůj smysl. Naopak, toto rozložení nákladů podstatným způsobem zhoršuje návratnost vloženého kapitálu pro navrhovatele a významně zlepšuje podmínky pro odpůrce. Uvedený způsob platby byl dohodnut za výrazně odlišných podmínek, odpůrce nyní získává neoprávněnou konkurenční výhodu nad navrhovatelem, a to zejména proto, že může svým uživatelům účtovat nižší měsíční ceny než navrhovatel.

K návrhu na zahájení správního řízení navrhovatel přiložil jako důkazy kopie zápisů z jednání mezi účastníky řízení.

Na základě uvedených argumentů navrhovatel požadoval, aby správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, podle něhož se bod 2.8. přílohy 12 smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 5. 12. 2003 zrušuje a odpůrce je povinen uhradit navrhovateli náklady řízení, tj. 10.000,- Kč, a to do tří dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Na základě podaného návrhu bylo dnem 21. 4. 2006 (dnem doručení návrhu) zahájeno správní řízení v dané věci, o čemž bylo účastníkům řízení zasláno vyrozumění ze dne 2. 5. 2006.

K zahájenému správnímu řízení se odpůrce vyjádřil dopisem, který správní orgán I. stupně obdržel dne 7. června 2006. Zde uvádí, že ustanovení bodu 2.8. přílohy 12 smlouvy si účastníci řízení dohodli na základě své svobodné vůle. Původně smluvně upravené ceny byly umožněny díky nedostatečné konkurenci na příslušném trhu. Navrhovatel byl vyhodnocen jako podnik s významnou tržní silou a byly mu cenovou regulací uloženy povinnosti, určující ceny současné. Odpůrce se domnívá, že argumenty navrhovatele, který uvádí, že ustanovení bodu 2.8. přílohy 12 smlouvy zhoršuje návratnost jím vloženého kapitálu a významně zlepšuje podmínky odpůrce, včetně neoprávněné konkurenční výhody v tom, že umožňuje účtovat uživatelům pro služby na zpřístupněném metalickém vedení nižší měsíční ceny než navrhovatel, jsou zcela účelové a irelevantní. Jako příklad uvádí, že dříve (v době uzavření smlouvy) šlo o mnohem zásadnější částky a navrhovatel nenamítal

zhoršení návratnosti kapitálu ani neoprávněnost konkurenční výhody odpůrce. Odpůrce dále uvádí, že není způsobilý uplatnit vůči navrhovateli neoprávněnou konkurenční výhodu, neboť právě navrhovatel je podnik s významnou tržní silou na trhu, který je neefektivně konkurenční právě pro významnou konkurenční převahu navrhovatele. Odpůrce považuje argument navrhovatele ohledně schopnosti účtovat svým uživatelům nižší ceny než navrhovatel za zcela nepodložené a označuje celou snahu navrhovatele o zrušení sporného bodu za zcela účelovou a bez opory v právním řádu.

Navrhovatel se na výzvu správního orgánu I. stupně k věci vyjádřil dopisem, který správní orgán I. stupně obdržel dne 19. července 2006, ve kterém konstatoval, že trvá na všech svých tvrzeních a důkazech předložených v rámci probíhajícího správního řízení. Body č. 4 a č. 5 dopisu odpůrce považuje navrhovatel, stejně jako požadavek na zamítnutí návrhu navrhovatele, za zcela účelové. Dále se navrhovatel zabíral výkladem obchodního vztahu s odpůrcem a konstatoval, že se nejedná o běžný obchodní vztah, nýbrž o vztah s veřejnoprávním prvkem, kdy povinnost poskytovat předmětnou službu ukládá zákon o elektronických komunikacích, a navrhovateli je v této souvislosti možnost výpovědi odepřena. V doplnění vyjádření se dále zabývá případným zvýhodněním odpůrce plynoucím ze současného stavu, resp. takto způsobenou diskriminací jiných podnikatelů, byť tuto otázku sám navrhovatel označuje za podružnou a podstaty sporu se dotýkající pouze okrajově.

Odpůrce se k uvedeným argumentům navrhovatele vyjádřil dopisem, který správní orgán I. stupně obdržel dne 28. července 2006, kde konstatoval, že argumenty navrhovatele jsou zcela účelové, irelevantní a zmatečné vůči předchozímu vyjádření. Na argumentaci navrhovatele ohledně případné diskriminace ostatních klientů služby LLU odpůrce uvádí, že tím, že navrhovatel sjednal s ostatními klienty služby LLU za méně výhodných podmínek než za jakých ji měl v té době sjednanou s odpůrcem (a to v době, kdy platily vyšší ceny za službu PROVIDE), sám zcela vědomě diskriminoval a nadále diskriminuje tyto ostatní klienty služby LLU a porušuje tak svou povinnost nediskriminace. Odpůrce dále zdůrazňuje, že navrhovateli nic nebrání sjednat s ostatními klienty služby LLU podmínky splátek služby PROVIDE a zamezit tak jejich diskriminaci. Obecnou povinnost nediskriminace si odpůrce vykládá tak, že smluvní podmínky všech partnerů musí odpovídat těm nejvýhodnějším sjednaným smluvním podmínkám. K neoprávněné tržní výhodě vůči jiným poskytovatelům služby na bázi LLU odpůrce konstatoval, že pokud tato byla získána, tak právě proto, že navrhovatel uzavřel s ostatními poskytovateli služby smlouvu za méně výhodných podmínek a tím porušil svou povinnost nediskriminace. Odpůrce dále považuje za matoucí a ryze účelovou skutečnost že navrhovatel v průběhu řízení uváděl, že odpůrce získává

neoprávněnou tržní výhodu zejména vůči navrhovateli, později byla tato klasifikace změněna vůči ostatním poskytovatelům služeb na bázi LLU.

Dne 15. srpna 2006 obdržel správní orgán I. stupně, na základě nahlédnutí do spisu před vydáním rozhodnutí, další vyjádření navrhovatele. Navrhovatel se vyjádřil k výše citovanému stanovisku odpůrce a uvedl, že splátkový kalendář není nic, s čím by měl být spojen veřejný zájem a odmítáním změny ustanovení bodu 2.8 Přílohy 12 odpůrce sleduje výhradně svůj zájem obchodní. Tvrzení odpůrce je podle navrhovatele demagogické a dovozované závěry nelogické a odporující obecným principům regulace.

Správní orgán I. stupně následně po řádném posouzení všech podkladů řízení a zejména relevantních právních předpisů dospěl k závěru, že navrhovatel se svým petitum domáhá přímého zásahu do uzavřené smlouvy, tedy nahrazení projevu vůle stran, přičemž k takovému zásahu nemá Český telekomunikační úřad zákonné zmocnění a ve správním řízení tudíž nelze rozhodnout žádným z postupů uvedených v § 141 odst. 7 správního řádu. Z tohoto důvodu proto správní orgán I. stupně dne 17. srpna 2006 vyzval navrhovatele k odstranění vad uvedeného podání změnou petitu tak, aby jim po správním orgánu bylo požadováno uložení konkrétní povinnosti, nikoli přímý zásah do smluvní volnosti stran vydáním rozhodnutí o zrušení určitého smluvního ujednání. Téhož dne správní orgán řízení přerušil usnesením čj. 26 003/2006-610/VIII. vyř. podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu do dne, kdy navrhovatel uvedený nedostatek podání odstraní.

Navrhovatel na uvedenou výzvu reagoval dopisem ze dne 29. srpna 2006 úpravou petitu tak, že žádá správní I. stupně orgán o vydání rozhodnutí ukládající odpůrci povinnost do třiceti dnů od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí uzavřít s navrhovatelem dodatek ke smlouvě o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 5. prosince 2003, kterým se změnil způsob účtování služby PROVIDE tak, že splátkový kalendář se zruší a nahradí se jednorázovou platbou.

Dne 13. září 2006 obdržel správní orgán I. stupně dopis od odpůrce, ve kterém se vyjadřuje ke změně návrhu (petitu). Odpůrce zde uvedl, že trvá na všech svých dříve předložených tvrzeních a důkazech a navrhuje, aby správní orgán návrh v celém rozsahu zamítl.

Dne 25. září 2006, resp. 5. října 2006 umožnil správní orgán I. stupně nahlédnout účastníkům správního řízení do spisu před vydáním rozhodnutí. Odpůrce se seznámil se spisem bez připomínek, navrhovatel uvedl, že trvá na tom, že sjednaný splátkový režim, vzhledem k regulačnímu zásahu správního orgánu v oblasti cen za předmětnou službu, jednoznačně přesahuje rámec spravedlivých obchodních vztahů.

Kromě podkladů přiložených ve vyjádřeních účastníků vycházel správní orgán I. stupně při posuzování věci z těchto dalších skutečností známých mu z úřední činnosti:

1.) Navrhovatelem zveřejněná referenční nabídka zpřístupnění ve všech verzích až do 30. června 2006 obsahovala pro placení služeb poskytnutých na základě objednávky PROVIDE splátkový kalendář (bod 2.8. přílohy 12). Po tomto datu nově zveřejněná referenční nabídka již splátkový kalendář neobsahuje.

2.) Ve smlouvách o zpřístupnění účastnického kovového vedení uzavřených navrhovatelem v průběhu dubna 2006 s dalšími osobami vykonávajícími komunikační činnost ustanovení o splátkovém kalendáři není obsaženo.

3.) Rozhodnutím Rady Českého telekomunikačního úřadu č. REM/11/04.2006-4 (rozhodnutí ze dne 11. dubna 2006 čj. 617/2006-610) byly navrhovateli mj. uloženy povinnosti zpřístupnit účastnické kovové vedení své veřejné pevné telefonní sítě, nezrušit přístup k již poskytnutým prostředkům a povinnost nediskriminace při poskytování zpřístupnění účastnického vedení.

4.) Rozhodnutím Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně č. CEN/11/04.2006-25 (rozhodnutí ze dne 26. dubna 2006 čj. 9 963/2006-611/IV. vyř.) byla stanovena nově mimo jiné výše maximálních cen za příslušnou službu na základě objednávky PROVIDE, a to 2.323,- Kč v případě PPV, 2.437,- Kč v případě SPV, 3.145,- Kč v případě plného přístupu k úseku účastnického vedení (dále jen „PPÚ“) a 3.436,- Kč v případě sdíleného přístupu k úseku účastnického vedení (dále jen „SPÚ“).

Na základě provedených důkazů vydal správní orgán I. stupně dne 1. 11. 2006 rozhodnutí, v němž bylo návrhu navrhovatele v plném rozsahu vyhověno. Odpůrci byla dále stanovena povinnost uhradit navrhovateli náklady řízení ve výši 10.000,- Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval existenci své pravomoci v dané věci vyplývající ze skutečnosti, že jde o spor ze smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení a tedy o spor týkající se povinnosti navrhovatele zpřístupnit účastnické metalické vedení své veřejné pevné telefonní sítě, nezrušit přístup k již poskytnutým prostředkům a povinnosti nediskriminace při poskytování zpřístupnění účastnického vedení. Tyto povinnosti byly navrhovateli uloženy výše uvedeným rozhodnutím Rady Českého telekomunikačního úřadu č. REM/11/04.2006-4 a jedná se tak o povinnosti uložené na základě zákona o elektronických komunikacích.

Na otázku případného diskriminačního chování, jímž ve sporu argumentovaly obě strany, nahlížel správní orgán z hlediska ustanovení § 81 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a tudíž vycházel z toho, že povinnost nediskriminovat je uložena toliko navrhovateli, nikoli odpůrci. Ohledně diskriminačního chování argumentuje navrhovatel

zejména tím, že dodržováním Smlouvy s odpůrcem, s nímž má pro cenu za služby SPV, PPV, SPÚ a PPÚ na základě objednávky PROVIDE sjednán splátkový kalendář, a současnou existencí smluvních ujednání s jinými partnery, kde již splátkový kalendář není obsažen, je nepřímo nucen k diskriminačnímu jednání. K diskriminaci podle něj dochází neoprávněným zvýhodňováním odpůrce, a sice, když mu poskytuje předmětnou službu s výhodou splátkového kalendáře, na rozdíl od subjektů, s nimiž byla smlouva sjednána bez splátkového kalendáře. Tuto výhodu vyčísluje navrhovatel tak, že v důsledku splátkového kalendáře odpůrce platí o 16,5 % méně než partneři, kteří splátkový kalendář sjednán nemají.

V tomto jednání správní orgán I. stupně diskriminační chování navrhovatele neshledal, a to i když se zde jedná o poskytování rovnocenné služby různým subjektům za nerovnocenných podmínek, neboť se tak děje v důsledku rozdílných okolností v čase, za nichž bylo poskytování služby dohodnuto. Uzavřel-li tedy navrhovatel platnou smlouvu o zpřístupnění metalického účastnického vedení za okolností výrazně odlišné cenové regulace než jaká je uplatňována v současné době a tyto okolnosti se promítly do smlouvy, například ohledně platebních podmínek, nelze následně uzavírání smluv, v nichž jsou sjednány odlišné platební podmínky v důsledku reflexe změny cenové regulace, vykládat jako diskriminační chování. Správní orgán I. stupně dále uvádí, že i kdyby byly posuzovány poskytované podmínky ohledně splácení ceny ve stejném časovém okamžiku, diskriminaci by v daném případě mohlo zakládat jak ustanovení smlouvy s odpůrcem, tak i ustanovení jiných smluv, kde splátkový kalendář není upraven. Navrhovatel v podstatě požaduje, aby podmínky, které poskytuje, byly srovnány na úroveň bez splátkového kalendáře, ale alternativou pro zachování nediskriminace by bylo i srovnání podmínek na úroveň se splátkovým kalendářem. Samotný fakt, že navrhovatel uzavřel jiné smlouvy o zpřístupnění účastnického vedení v dubnu 2006 s ostatními partnery bez splátkového kalendáře tedy ještě neznamená, že diskriminaci způsobuje právě smlouva, kde je splátkový kalendář sjednán. Argumentaci navrhovatele, že dodržováním smlouvy je nucen porušovat zákaz diskriminace, je tak třeba odmítnout.

Důvod, pro který je třeba návrhu vyhovět, správní orgán I. stupně shledal v analogii s ustanovením § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Toto ustanovení ukládá podnikatelům povinnost, aby své smlouvy uvedli do souladu se změněnými podmínkami, které nastolil nový zákon. Zákon o elektronických komunikacích obsahuje v zásadě regulační podmínky, uvedené ustanovení tedy stanoví, že při změně regulace jsou podnikatelé povinni upravit své smluvní vztahy tak, aby vyhovovaly těmto nově nastaveným podmínkám. Zákon o elektronických komunikacích svěřuje v řadě případů regulaci do pravomoci Českému

telekomunikačnímu úřadu, který ji provádí zejména formou opatření obecné povahy a individuálních správních rozhodnutí, kterými jsou ukládány dotčeným subjektům příslušné (regulační) povinnosti. Regulační povinnosti jsou v zásadě ukládány na základě tržních analýz, a to podnikům s významnou tržní silou. Nelze však připustit situaci, že by podniku s významnou tržní silou byla uložena povinnost, kterou by nebyl schopen promítnout do svých smluvních vztahů (a tedy uvést v účinnost), protože by jeho smluvní partneři nebyli ochotni na nové podmínky přistoupit. Na základě analogie se smyslem ustanovení § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích dospěl správní orgán I. stupně k názoru, že jím prováděná regulace vůči podnikům s významnou tržní silou tak nepřímo zavazuje i smluvní partnery těchto podniků, a to v tom smyslu, aby umožnili dotčenému podniku s významnou tržní silou jeho povinnostem dostát. V případě, který je předmětem tohoto řízení, se nejedná přímo o plnění povinnosti uložené navrhovateli (tj. zejména implementace regulované ceny za zpřístupnění nebo povinnosti nediskriminace); souvislost je zde nepřímá, když poskytování splátkového kalendáře bylo navázáno na určitou konkrétní výši regulované ceny.

V situaci, kdy výše regulované ceny výrazně klesla s ohledem na původní ceny, je třeba toto, dle názoru správního orgánu I. stupně, ve způsobu platby zohlednit a přehodnotit. Odpůrci tak na základě uvedeného vzniká povinnost umožnit navrhovateli dostát jeho (novým) regulačním povinnostem, a to včetně změny podmínek přímo navázaných na takové regulační povinnosti, což je v daném případě splátkový kalendář.

Uvedená úvaha je podpořena také dalšími závěry, kdy správní orgán při svém rozhodování dále zvažoval možnosti navrhovatele prosadit svůj nárok, uplatňovaný v rámci tohoto řízení, prostředky soukromého práva tak, aby byl správní orgán nucen zasahovat do smluvní volnosti účastníků co možná nejméně.

Výše uvedené Rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně č. CEN/11/04.2006-25, které nabylo právní moci dne 2. května 2006, stanovilo nově výši maximálních cen, které si je navrhovatel oprávněn za uvedenou službu účtovat. Od 2. května 2006 tak došlo na základě poklesu maximálních cen, které je navrhovatel oprávněn si za PPV, SPV, PPÚ a SPÚ účtovat, k zásadní změně okolností za nichž byla Smlouva uzavřena. Správní orgán má v souladu s názorem navrhovatele zato, že hlavním účelem dohodnutého splátkového kalendáře bylo vytvořit oboustranně výhodné a současně únosné platební podmínky. Přičemž tento účel byl v důsledku podstatné změny okolností, za nichž byl splátkový kalendář sjednán, zmařen nezávisle na vůli stran, změnou regulačního rámce, kdy maximální celková cena tohoto produktu poklesla o tak výraznou částku, že tato téměř přesně odpovídá částce, která měla být hrazena ve splátkách.

Správní orgán I. stupně zejména zvažoval, zda lze např. předmětnou smlouvu, popř. její sporné ustanovení, vypovědět, a do jaké míry je naopak v důsledku toho, že se nejedná o běžný závazkový vztah, ale o právní vztah regulovaný veřejným právem, aplikace tohoto a jiných soukromoprávních instrumentů vyloučena. V tomto ohledu se správní orgán I. stupně sice přiklání k názoru, že Smlouvu vypovědět lze, nicméně současně je správní orgán I. stupně přesvědčen o tom, že takový postup by nejen nevedl k řešení podstaty předmětného sporu, ale naopak by pouze otevřel prostor pro vznik sporů dalších.

Závěrem správní orgán I. stupně konstatuje, že změna smluvního vztahu se může vztahovat jen na objednávky PROVIDE provedené odpůrcem po uzavření předmětného dodatku, kterým bude splátkový kalendář nahrazen jednorázovou platbou. Již probíhající splácení jednorázové (neperiodické) ceny je třeba dodržovat a pokračovat v něm, protože bylo započato za jiných smluvních podmínek, a změna smlouvy nepůsobí automaticky retroaktivně.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že odpůrci vzniká povinnost umožnit navrhovateli dostát jeho regulačním povinnostem, a to včetně změny podmínek přímo svázaných s takovými regulačními povinnostmi, což je v daném případě splátkový kalendář. Na navrhovateli nelze požadovat, aby setrval v závazkovém právním vztahu, který se stal změnou okolností, majících původ v regulační činnosti tohoto správního orgánu, v jedné ze svých částí pro navrhovatele zvláště nevýhodným, přičemž jednostranné ukončení tohoto závazkového vztahu navrhovatelem nelze považovat za postup, který by směřoval k řešení podstaty sporu.

Protože měl navrhovatel ve věci plný úspěch, byl mu v souladu s § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích dále přiznán i nárok na náhradu nákladů řízení, přičemž uplatněna byla pouze úhrada zaplaceného správního poplatku ve výši 10.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal odpůrce ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu rozklad, který byl doručen dne 21. 11. 2006.

Ve svém rozkladu odpůrce uvádí že ČTÚ svým rozhodnutím zasáhl k tíži odpůrce do smlouvy, která byla uzavřena stranami na základě jejich svobodné vůle. Odpůrce považuje toto rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. Odpůrce ve svém rozkladu dále rekapituluje průběh sporu a konstatuje, že ČTÚ svým rozhodnutím ukládá odpůrci povinnosti, které nemají žádnou oporu v zákoně o elektronických komunikacích ani v jeho prováděcích předpisech, opatřeních obecné povahy či individuálních správních aktech vydaných na jeho základě. ČTÚ zasahuje do smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem ve věci, kde má odpůrce smluvní volnost. Tím ČTÚ zasáhl do oprávněných očekávání odpůrce a narušil jeho práva, nabytá v dobré víře.

Odpůrce dále rozebírá skutečnosti, v nichž spatřuje logické a obsahové vady v interpretaci provedené ČTÚ a nabízí vlastní interpretaci § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, o něž, respektive o analogické použití zásady v něm obsažené, ČTÚ opřel své rozhodnutí. Odpůrce mimo jiné uvádí, že povinnost, kterou stanoví § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, směřuje k tomu, aby smluvní vztahy, které nejsou v souladu s ustanoveními zákona o elektronických komunikacích, byly jednorázově uvedeny do souladu s ustanoveními tohoto zákona. Zákon v tomto případě mlčí o povinnosti uvést smlouvy do souladu s prováděcími předpisy, opatřeními obecné povahy či správními akty vydanými na základě zákona. Rozhodně nemůže jít, dle názoru odpůrce, o regulační opatření, vydaná na základě tržních analýz a na ně navazující akty. Naopak jde například o povinnosti uvedené v Hlavě IV části první zákona a o další, přímo zákonem uváděné povinnosti. Odpůrce dále zmiňuje fakt, že předmětné ustanovení § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích je ustanovením části první Hlavy IX. a patří pod oddíl „přechodná ustanovení“.

Odpůrce odkazuje i na § 2 správního řádu a zde uvedenou zásadu legality a uvádí, že v rámci řízení o určení konkrétních práv a povinností ČTÚ nemůže používat analogie zákona tam, kde není výslovně připuštěna a ukládat povinnosti může pouze tam, kde to zákon výslovně připouští. V rámci správní činnosti, a to ani při rozhodování sporů, tak, jak konstatuje odpůrce, nelze povinnosti uložené na základě zákona jednomu subjektu, přenášet na subjekt jiný, u kterého právní předpisy uložení této povinnosti nepředpokládají. Proto použití analogie bez přímé zákonné opory a z ní odvozený výrok ČTÚ, který uvádí, že prováděná regulace vůči podnikům s významnou tržní silou nepřímo zavazuje i smluvní partnery těchto podniků, jsou v rozporu se zákonem.

Odpůrce uvádí, že povinnost, kterou ČTÚ ukládá, nemá souvislost s uloženou povinností regulace, o kterou své rozhodnutí opírá. Odpůrce je přesvědčen, že ustanovení o formě placení je doposud věcí smluvní autonomie stran, přičemž navrhovatel jako silnější strana sporu disponuje dostatečným množstvím ekonomických prostředků, k tomu, aby odpůrce příslušným způsobem motivoval k vypuštění pro odpůrce příznivého ustanovení smlouvy. Odpůrce připouští, že za určitých okolností se může stát ustanovení o splátkách v návaznosti na cenové rozhodnutí pro jednu ze stran nevýhodné, zároveň však dodává, že dokud taková vazba nenaplní určitou kvalifikovanou míru, tak nelze z titulu vazby na regulační opatření zasahovat do smluvní autonomie stran. ČTÚ rozhodl bez toho, aby prokázal vazbu mezi cenovou regulací a způsobem placení v tom smyslu, že by způsob placení ve splátkách ohrožoval faktickou účinnost cenového rozhodnutí, a proto je takové rozhodnutí nezákonné.

Odpůrce dodává, že nutit partnery podniku, kterému byly uloženy regulační povinnosti, k tomu, aby promítly do svých smluv tyto povinnosti je v přímém rozporu s účelem regulace. Cenová regulace služby PROVIDE má zlepšit stávající podmínky pro odpůrce při odebrání této služby od navrhovatele. Nelze uložit odpůrci povinnost přijmout, byť regulované podmínky navrhovatele, pokud o ně nemá sám odpůrce zájem. Účel, který sleduje cenová regulace služby PROVIDE, není přijetí regulovaných podmínek všemi operátory, k čemuž výrok úřadu směřuje, ale právě pouze umožnění odpůrci odebrat službu PROVIDE za výhodnějších cenových podmínek. Napadené rozhodnutí obrací regulační povinnost proti odpůrci, když úřad nutí odpůrce přijmout podmínky regulované služby. Tím dochází k popření účelu této konkrétní regulační povinnosti a k porušení zásady zákazu zneužití pravomoci, a proto je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Vzhledem k výše uvedenému odpůrce navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušeno.

Ve vyjádření k rozkladu navrhovatel uvádí, že trvá na všech tvrzeních a důkazech předložených v rámci dosavadního správního řízení. Dle názoru navrhovatele správní orgán I. stupně zcela dostatečně zjistil a posoudil skutkový stav věci a v odpůrcem a napadeném rozhodnutí všechny důkazy řádně zohlednil. Navrhovatel zásadně odmítá spekulace odpůrce, kterými se odpůrce pokouší oprávněnost postupu správního orgánu I. stupně zpochybnit a kterými se snaží zcela účelově a nesprávně prosadit své požadavky za každou cenu. S ohledem na tyto skutečnosti navrhovatel žádá, aby byl rozklad odpůrce v plném rozsahu zamítnut a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ. Tato přezkoumala soulad napadeného usnesení s právními předpisy a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek žadatele.

Po přezkoumání předloženého spisového materiálu bylo Radou ČTÚ konstatováno, že pravomoc ČTÚ, respektive předsedy Rady ČTÚ rozhodovat spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost tak, jak jsou vymezeny v § 7 zákona o elektronických komunikacích, je jednoznačně vymezena ustanovením § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích tak, že tato pravomoc je dána za předpokladu, že se spor týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.

Na základě posouzení konkrétních okolností daného případu Rada ČTÚ dospěla k závěru, že tato základní podmínka, tedy pravomoc předmětný spor rozhodnout, není

v tomto případě splněna a napadené rozhodnutí je proto nutno v souladu se zněním § 90 odst. 1 správního řádu zrušit a řízení zastavit.

V napadeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla dovozena povinnost odpůrce uzavřít s navrhovatelem dodatek ke smlouvě o zpřístupnění metalického účastnického vedení, kterým se změní způsob účtování, z analogie k ustanovení § 142 odst. 4 stanovícího povinnost podnikatelů uvést své smlouvy na poskytování veřejné telekomunikační služby do souladu s ustanoveními zákona o elektronických komunikacích, a to do 4 měsíců od nabytí účinnosti zákona.

Analogií se rozumí aplikačně právní řešení skutkových stavů, pro něž v platném právu neexistuje příslušná úprava a v nichž se analogicky použije právní úprava obdobné problematiky. K postupu správního orgánu I. stupně je třeba uvést, že pro aplikaci a interpretaci norem správního práva platí, že analogie u nich nepřichází v úvahu. V této souvislosti je třeba odkázat i na judikát Nejvyššího správního soudu SJS 43/1994 A 82/92 – 14, kde Nejvyšší správní soud jednoznačně uvádí, že „podle čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Aplikace každého ustanovení zákona, které ukládá povinnost, musí být proto státní mocí realizována striktně podle jeho znění, není připuštěn extenzivní výklad nebo analogie“.

Za situace, kdy zákon o elektronických komunikacích nestanoví pro případ, kdy Rada Českého telekomunikačního úřadu vydá rozhodnutí o ceně, povinnost odpůrce ke změně smluvního ujednání o způsobu placení ceny (přesněji řečeno za situace, kdy způsob placení cen není v zákoně vůbec upraven, a je ponechán zcela v oblasti smluvní svobody stran), nelze hledat oporu pro stanovení této právní povinnosti odpůrce v analogii s obsahem přechodných ustanovení zákona. Napadené rozhodnutí tímto postupem překročilo meze dané zákonem a odpůrci byla uložena povinnost nemající oporu v zákoně o elektronických komunikacích.

Je třeba dodat, že ustanovení § 142 odst. 4 upravuje zcela odlišnou situaci, než která nastala v předmětném sporu, hledání jakýchkoli paralel přitom evidentně překračuje meze rozumné a se zákonem korespondující aplikace práva.

Nelze přistoupit ani na názor správního orgánu I. stupně, že prováděná regulace vůči podniku s významnou tržní silou zavazuje i smluvní partnery těchto podniků. Tato argumentace nemá žádnou oporu v zákoně ani v jiných platných právních předpisech.

Takovýto výklad zákona odporuje, jak znění předmětných ustanovení zákona, tak smyslu těchto ustanovení, jejichž cílem je odstranění nepříznivých následků vyplývajících pro

relevantní trh z neexistence efektivní konkurenčnosti, zapříčiněné postavením podniku s významnou tržní silou, jemuž je regulační povinnost ukládána. Tímto způsobem by docházelo k přesouvání tíže regulačních opatření na smluvní partnery podniku s významnou tržní silou, což evidentně odporuje účelu zákona a regulace samé.

Rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně č. CEN/11/04.2006-25 (rozhodnutí ze dne 26. dubna 2006 čj. 9 963/2006-611/IV. vyř.) způsobilo nepochybně změnu podmínek oproti stavu, za něhož byla smlouva mezi stranami uzavřena. Tato skutečnost však v žádném případě neodůvodňuje zásah správního orgánu, do smluvní svobody stran, uložením povinností nad rámec stanovený zákonem. Lze dát za pravdu odpůrci, který podotýká, že účel, který sleduje cenová regulace služby PROVIDE, není přijetí regulovaných podmínek všemi operátory, k čemuž výrok správního orgánu I. stupně směřuje, ale právě pouze umožnění odpůrci odebírat službu PROVIDE za výhodnějších cenových podmínek.

Stejně tak lze konstatovat, že změnu dohodnutého způsobu placení cen, nelze považovat za podmínku nutnou k realizaci výše zmiňovaného rozhodnutí. Rovněž je pak nutno odmítnout argumentaci zdůvodňující rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřímo tím, že v důsledku cenové regulace (provedené ČTÚ) došlo ke zhoršení postavení podniku s významnou tržní silou.

Ujednání o způsobu placení ceny je v daném případě výsledkem působení svobodné vůle stran sporu, prostřednictvím níž se realizuje jejich smluvní svoboda, garantovaná právním řádem České republiky. ČTÚ v žádném případě nepřísluší hodnotit důvody ani obsah tohoto ujednání, tím spíše pak není oprávněn do tohoto ujednání zasahovat. Změna tohoto ujednání tak zcela náleží do dispozice smluvních stran. Jeho případná změna tak musí probíhat za pomoci mechanismů obsažených v uzavřené smlouvě, eventuelně v obecné právní úpravě, nikoli prostřednictvím zásahů státní moci.

Nad rámec výše uvedeného je třeba dodat, že Rada ČTÚ po pečlivém posouzení smlouvy dopěla k závěru, že uzavřená smlouva poskytuje stranám dostatečnou možnost řešení vzájemného konfliktu. Je tak na samotných stranách sporu, aby případným dalším jednáním dospěly k oboustranně přijatelnému řešení, eventuálně, aby vzájemný smluvní vztah ukončily výpovědí smlouvy, pokud se stávající podoba smlouvy bude jedné ze stran jevit jako neúnosná vzhledem ke změněným podmínkám oproti stavu, za něhož byla smlouva původně uzavřena. Na stranách sporu je pak i to, aby zvážily obchodní důsledky, které pro ně plynou ze změny podmínek, potažmo z možného ukončení smluvního vztahu, jako krajního řešení vyvstalého problému, a to i s ohledem na skutečnost, že lze oprávněně

předpokládat, že nově uzavíraná smlouva by za stávajících podmínek ujednání o splátkovém kalendáři již neobsahovala.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn tím, že navrhovatel neměl ve věci úspěch, odpůrce nárok na náhradu nákladů neuplatnil, náhrada nákladů řízení se tak ani jedné ze stran nepřiznává.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu